

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17CoCsp/30/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6721205304
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6721205304.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Ďuriana a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Ľubomíra Šablu, ako členov senátu, v spore žalobcu Intrum Slovakia s.r.o., IČO: 35831154, so sídlom v Bratislave, Mýtna č. 48, zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom v Bratislave, Mýtna č. 48 (pôvodný žalobca Všeobecná úverová banka, a.s., IČO: 31320155, so sídlom v Bratislave, Mlynské nivy č. 1), proti žalovanému A. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom vo R., D. I. č. XXXX/X, o zaplatenie 735,69 € s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k. 10Csp/77/2021-88 zo dňa 27.04.2022, ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

Odvolací súd p r i p ú š ť a zmenu subjektov na strane žalobcu tak, že do konania na miesto žalobcu v s t u p u j e ako nový žalobca Intrum Slovakia s.r.o., IČO: 35831154, so sídlom v Bratislave, Mýtna č. 48.

Rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalobu žalobcu z a m i e t a.

Žalobca je p o v i n n ý nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky trov konania žalovaného.

o d ô v o d n e n i e :

1. Stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 prvá veta prvá rubrika Civilného sporového poriadku; ďalej len „C.s.p.“).

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 735,69 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 735,69 € od 28.05.2019 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (prvý výrok) a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (druhý výrok).

1.2 Súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním, podľa ktorého právny predchodca žalobcu (Consumer Finance Holding, a.s.) ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.09.2016, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver v sume 1.400,- €, ktorý mal splácať v 48 splátkach v sume 41,33 € mesačne s termínom konečnej splatnosti dňa 20.09.2020; podľa notárskej zápisnice N 3283/2017, NZ54215/2017, NCRIs 55029/2017 zo dňa 11.12.2017 došlo k zániku pôvodného veriteľa zlúčením s pôvodným žalobcom (S., a.s.) vo vzťahu k spornej pohľadávke; právny predchodca žalobcu (S., a.s.) listom zo dňa 28.03.2019 upozornil žalovaného na neuhradené splátky spolu v sume 206,65 € s tým, že ak do 05.05.2019 nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci január 2019, bude oprávnený úver zosplatiť, keď list doručil žalovanému dňa 03.04.2019 prostredníctvom pošty; právny predchodca

žalobcu (S., a.s.) listom zo dňa 22.05.2019 oznámil žalovanému, že dlh z úverovej zmluvy sa stal splatným v celom rozsahu naraz.

1.3 Podľa právneho posúdenia veci zo strany súdu prvej inštancie bola žaloba (pôvodného) žalobcu v plnom rozsahu dôvodná; súd prvej inštancie považoval za preukázané, že „medzi žalobcom a žalovaným bola uzavretá dňa 28.09.2016 úverová zmluva s tým, že táto zmluva je zmluvou spotrebiteľskou (typovou, formulárovou); jedná sa o zmluvu, ktorú uzatvára dodávateľ vo viacerých prípadoch a voči vopred neurčenému počtu spotrebiteľov, ktorí obsah zmluvy (poskytnutie finančných prostriedkov) podstatným spôsobom neovplyvňujú; zmluvné podmienky sú vopred pripravené bez možnosti ich modifikácie; žalovaný má v danom vzťahu postavenie spotrebiteľa a žalobca má postavenie dodávateľa, čiže sa jedná o tzv. spotrebiteľský úver, a z tohto uhla pohľadu súd predmetnú zmluvu a celý právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným aj posudzoval; súd vychádzal z toho, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzavretá zmluva o úvere, ktorá sa v zmysle príslušných ustanovení Obchodného zákonníka považuje za „absolútny obchod“, t.j. na právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným je potrebné aplikovať príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka; zároveň súd ale aplikoval na tento zmluvný vzťah aj ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov ako lex specialis a pokiaľ ide o zákonnú úpravu spotrebiteľských zmlúv ako takých, aj ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, resp. ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce právne úkony ako také; v konaní nebolo medzi stranami sporné, že na základe predmetnej úverovej zmluvy poskytol žalobca žalovanému úver v celkovej výške 1.400,- € a rovnako tak žalovaný nespochybnil ani žalobcom uvádzanú výšku úhrad žalovaného na tento úverový vzťah, ktorá mala celkovo predstavovať sumu 1.168,25 €; žalovaný v konaní nerozporoval ani tú skutočnosť, že z jeho strany došlo k porušeniu zmluvnej povinnosti včas a riadne uhrádzať dojednané splátky úveru s tým, že následne v súlade s príslušnými zmluvnými dojednaniami a zákonnými ustanoveniami došlo zo strany žalobcu k tzv. mimoriadnemu zosplatneniu úveru, v dôsledku čoho bol žalovaný povinný potom uhradiť celý dlh naraz; žalovaný nespochybnil ani žiadne ďalšie skutkové tvrdenia žalobcu týkajúce sa predmetného úverového vzťahu s tým, že obrana žalovaného sa týkala právnych otázok, a to konkrétne namietal, že predmetná úverová zmluva neobsahovala všetky obligatórne náležitosti vyžadované v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, v dôsledku čoho má byť predmetný úver posudzovaný ako bezúročný a bez poplatkov, a rovnako vzniesol aj námietku premlčania; súd sa však s touto obranou žalovaného nestotožnil; pokiaľ ide o aktívnu legitimitáciu žalobcu v konaní, súd zastáva názor, že z vykonaného dokazovania, konkrétne žalobcom predloženej citovanej notárskej zápisnice zo dňa 11.12.2017, bola táto jednoznačne preukázaná; vo vzťahu k námietke žalovaného, že predmetný úver sa v dôsledku chýbajúcich obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v súlade s § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch má považovať za bezúročný a bez poplatkov, konkrétne z dôvodu, že jednotlivé splátky neboli rozpísané zvlášť na istinu, úrok, prípadne iné poplatky, resp. námietku ohľadne úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru najmä jej prípadných zmien, súd tiež dospel k záveru, že ani táto obrana žalovaného nemôže obstáť; čo sa týka námietky vo vzťahu k rozpísaniu jednotlivých splátok úveru na istinu, úrok resp. iné poplatky, súd konštatuje, že v zmluve je uvedená výška splátok úveru, všetky sú v rovnakej výške 41,33 € mesačne; súd pritom zastáva názor, že výklad tohto zákonného ustanovenia v tom zmysle, že by v úverovej zmluve muselo byť pri každej mesačnej splátke uvedené, aká časť tejto splátky bude započítaná na istinu, aká časť bude započítaná na úrok pod hrozbou sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti takéhoto úveru, by išiel nad rámec primeranej ochrany spotrebiteľa a podľa názoru súdu to ani nebolo úmyslom zákonodarcu; na podporu svojho právneho názoru súd poukazuje aj na aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.04.2018, ktorý tiež v zmysle eurokonformného výkladu uzavrel, že predmetné zákonné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nebolo potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétne vnútorná skladba konkrétnej anuitnej splátky; v súčasnosti teda došlo k prekonaniu pôvodnej ustálenej rozhodovacej praxe súdov vo vzťahu k tejto otázke; navyše predmetná úverová zmluva obsahuje aj splátkový kalendár, v ktorom je pri každej splátke uvedené, aká časť splátky bude započítaná na istinu a aká úroky; pokiaľ žalovaný ešte namietal údaj o ročnej úrokovej sadzbe, resp. jej prípadné zmeny, súd s poukazom na obsah predmetnej úverovej zmluvy má za to, že nakoľko v zmluve je výslovne uvedená fixná ročná úroková sadzba 19,90 % s tým, že ani žalobca netvrdil a ani v konaní nebolo nijakým spôsobom preukázané, že by došlo počas trvania tohto zmluvného vzťahu k jej zmene akýmkoľvek spôsobom, súd aj v tejto časti považoval námietku žalovaného za nedôvodnú; s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti súd nezistil žiaden zákonný dôvod, pre ktorý by bolo možné v rámci prejudiciálneho posúdenia veci predmetný úver považovať za bezúročný a bez poplatkov a žalobcovi prisúdil voči žalovanému ním žalovanú sumu

735,69 €, keďže v zmysle predmetnej úverovej zmluvy bol žalovaný povinný uhradiť celkovo sumu 1.983,84 €, pričom doposiaľ uhradil sumu 1.168,25 €, z čoho vyplýva, že pokiaľ sa žalobca v predmetnom súdnom konaní domáhal zaplattenia sumy 735,69 €, uplatnil si svoj nárok ešte v nižšej výške“; námietku premlčania nepovažoval súd prvej inštancie za dôvodnú; popri istine prisúdil žalobcovi aj uplatnené úroky z omeškania; na základe uvedeného súd prvej inštancie žalobe žalobcu v plnom rozsahu vyhovel.

1.4 Súd prvej inštancie ťažiskovo rozhodol s poukazom na ustanovenie § 497 Obchodného zákonníka v spojení s § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 9, § 100 ods. 1, § 101, § 103, § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 9 ods. 1, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z. z.“); o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a plne úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní (§ 393 ods. 2 prvá veta druhá rubrika C.s.p.).

2.1 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný včas odvolanie zo dňa 23.06.2022 (č.l. 96-97 spisu); rozsudok súdu prvej inštancie napadol v celom rozsahu; vyjadril názor, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.); vyjadril názor, že súd prvej inštancie „pochybil pri svojej rozhodovacej činnosti tak, že bez ďalšieho prevzal argumenty žalobcu a nevenoval sa skutkovým a právnym tvrdeniam, ktoré počas celého konania produkoval, nevysporiadal sa s pre vec podstatnými skutočnosťami, resp. ich úplne opomenul a svoje rozhodnutie odôvodnil nedostatočným spôsobom“; v podrobnostiach argumentoval, že právny predchodca žalobcu ako veriteľ nespĺnil svoju povinnosť pred uzavretím spornej zmluvy skúmať jeho schopnosť ako spotrebiteľa splácať poskytnutý úver podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., keď v dôsledku porušenia tejto povinnosti nebol v zmysle § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. oprávnený žiadať o splatenie úveru jednorazovo; zdôraznil, že súd prvej inštancie neurobil žiadny skutkový a právny záver o splnení uvedenej povinnosti; na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, resp. aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu žalobcu v plnom rozsahu zamietol.

2.2 Právny predchodca žalobcu (S., a.s. ako pôvodný žalobca) vo vyjadrení zo dňa 11.07.2022 (č.l. 105-107 spisu) prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že jeho právny predchodca pred uzavretím spornej zmluvy splnil svoju povinnosť a skúmal schopnosť žalovaného splácať poskytnutý úver; na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil; v uvedenom vyjadrení súčasne podľa § 80 ods. 1 C.s.p. navrhol pripustenie zmeny strán na strane žalobcu v dôsledku postúpenia spornej pohľadávky na žalobcu s účinnosťou ku dňu 14.06.2022.

2.3 Uznesením č.k. 10Csp/77/2021-143 zo dňa 20.07.2022 pripustil súd prvej inštancie zmenu subjektov na strane žalobcu tak, že pripustil vystúpenie pôvodného žalobcu (S., a.s.) a do konania na jeho miesto pripustil vstup žalobcu; uznesenie malo podľa súdu prvej inštancie nadobudnúť právoplatnosť dňa 08.08.2022 (č.l. 155 spisu).

2.4 Žalovaný v odvolacej replike zo dňa 01.08.2022 (č.l. 147 spisu) prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že povinnosť preukázať splnenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. zaťažuje v spotrebiteľskom spore veriteľa (žalobcu) bez toho, aby to ako spotrebiteľ musel v spore namietat; na základe uznesenia o pripustení zmeny subjektov na strane žalobcu vyslovil názor, že žalobca (Intrum Slovakia s.r.o.) nie je aktívne vecne legitimovaný, pretože v doterajšom konaní nebolo preukázané doručenie oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru žalovanému, t.j. neboli splnené zákonné podmienky na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru ako to tvrdí žalobca.

2.5 Žalobca vo vyjadrení zo dňa 12.08.2022 (č.l. 159-162 spisu) uviedol, že oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru bolo žalovanému zaslané formou obyčajnej listovej zásielky, doručenkou preto nedisponuje; pred vyhlásením splatnosti úveru bola však žalovanému zaslaná výzva (t.j. predžalobná upomienka v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka), ktorej obsahom bolo aj upozornenie na možnosť vyhlásenia okamžitej splatnosti úveru, pričom túto listinu žalovaný prevzal

dňa 03.04.2019; ohľadne charakteru zosplatnenia úveru argumentoval, že „predmetná písomnosť má iba deklaratórne účinky, t.j. účinky nastanú spätne ku dňu zosplatnenia momentom oboznámenia sa žalovanej s predmetnou písomnosťou; žalovaná sa preto mohla o zosplatnení dozvedieť najneskôr z podanej žaloby; nijakým výkladom ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, nemožno vyvodit' záver, že zákonodarca vyžaduje 2 úkony pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, jednak výzvu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, ku ktorým musí byť preukázané doručenie oboch listín; takýto výklad predmetného ustanovenia je príliš extenzívny, pretože cieľom zákonodarcu bolo v prvom rade, aby bol dlžník preukázateľne upozornený na možnosť predčasného zosplatnenia úveru a toto upozornenie sa dostalo do jeho dispozičnej sféry, t.j. aby sa mohol oboznámiť s obsahom takého upozornenia; žalovaná sa doručením upozornenia podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, za ktoré sa dá považovať predžalobná upomienka, s obsahom takéhoto upozornenia oboznámila; následne pôvodný veriteľ využil možnosť predčasného zosplatnenia úveru, ku ktorému úkonu síce nepredkladá doručenkú alebo doklad preukazujúci odoslanie listiny na poštovú prepravu, nakoľko predmetná listina o zosplatnení úveru má deklaratórny charakter, pričom účinky nastávajú spätne oboznámením sa žalovanej s obsahom listiny o zosplatnení úveru; žalovaná tak pozitívne vedela aj s ohľadom na bod 9.2 zmluvných podmienok úverovej zmluvy, aké dôsledky bude mať pre ňu nezaplatenie splatnej splátky, pre ktorú pôvodný veriteľ zosplatnil úver v celosti; vzhľadom na uvedené jeho právny predchodca k zosplatneniu pristúpil až potom, ako uplynulo 15 dní od upozornenia na možnosť zosplatnenia pohľadávky v celosti; podmienky vyžadované v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pre zosplatnenie pohľadávky v celosti boli splnené“; v tomto smere žalobca k vyjadreniu priložil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14CoCsp/52/2020 zo dňa 11.05.2021, ktorým sa odvolací súd vyjadril k zosplatneniu pohľadávky, kde samotné zosplatnenie pohľadávky považuje za právny úkon s deklaratórnymi účinkami; rovnako žalobca pripojil uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11CoCsp/11/2021 zo dňa 22.04.2021, v ktorom sa súd nestotožnil s argumentáciou prvostupňového súdu a rovnako oznámeniu o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru pripísal deklaratórne účinky; na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

3. Dôkazy vykonané v odvolacom konaní a ich vyhodnotenie (§ 393 ods. 2 prvá veta tretia rubrika C.s.p.).

3.1 V prejednávanom spore nevykonal odvolací súd v odvolacom konaní žiadne dôkazy a pri rozhodovaní bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

4. Zistený skutkový stav a právne posúdenie veci s prípadným odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax (§ 393 ods. 2 prvá veta štvrtá rubrika C.s.p.).

4.1 Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalovaného podľa § 34 C.s.p., preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. len v rozsahu odvolania podľa § 379 C.s.p. a z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C.s.p. v spojení s novotami v odvolacom konaní podľa § 366 písm. d) C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 C.s.p. zmenil, pretože neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie ani na jeho zrušenie.

4.2 Podľa § 388 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

4.3 Odvolanie žalovaného je dôvodné.

4.4.1 Súd prvej inštancie na návrh pôvodného žalobcu (S., a.s.) uznesením č.k. 10Csp/77/2021-143 zo dňa 20.07.2022 pripustil zmenu subjektov na strane žalobcu tak, že pripustil vystúpenie pôvodného žalobcu (S., a.s.) a do konania na jeho miesto pripustil vstup žalobcu; o žalobe žalobcu rozhodol súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 27.04.2022; proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný včas odvolanie zo dňa 23.06.2022 (doručené súdu prvej inštancie dňa 23.06.2022); návrh na pripustenie zmeny subjektov na strane žalobcu doručil žalobca súdu prvej inštancie dňa 11.07.2022, t.j. po začatí odvolacieho konania; úkony súdu prvej inštancie v odvolacom konaní sú upravené v ustanovení § 373 C.s.p. až § 375 C.s.p., pričom po ich vykonaní je súd prvej inštancie podľa § 377 C.s.p. povinný vec bezodkladne predložiť odvolaciemu súdu; medzi úkony súdu prvej inštancie v odvolacom konaní zákon nezaraďuje rozhodovanie o pripustení zmeny subjektov podľa § 80 C.s.p.; podľa súdnej praxe „zjavné

prekročenie príslušnosti okresného súdu rozhodnúť o určitej právnej otázke, ktoré má kvalitatívnu povahu fatálneho excesu z absentujúcej funkčnej príslušnosti tohto súdu, je spojené s nulitnosťou dotknutého rozhodnutia okresného súdu; dôsledkom takej vady v postupe orgánu verejnej moci je stav právnej neexistencie dotknutého aktu, a tým aj jeho nespôsobilosti vyvolať akékoľvek právne účinky, a to už od jeho vydania (quo nullum est, nullum producitur effectum)“ (pozri uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 405/2020 zo dňa 25.08.2020 uverejnené v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 70/2020; ústavný súd v tomto rozhodnutí posudzoval skutkovo totožnú situáciu, kedy súd prvej inštancie v odvolacom konaní rozhodol o pripustení zmeny subjektov na strane žalobcu; k názoru o nulite takéhoto rozhodnutia súdu prvej inštancie v odvolacom konaní sa ústavný súd prihlásil aj v uznesení sp. zn. IV. ÚS 47/2021 zo dňa 26.01.2021).

4.4.2 Odvolací súd bol preto nútený opätovne rozhodnúť o návrhu pôvodného žalobcu (S., a.s.) na pripustenie zmeny subjektov na strane žalobcu podľa § 378 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 80 ods. 1 a 2 C.s.p. a dospel k záveru, že tento je dôvodný; po preskúmaní dôvodnosti predmetného návrhu na zmenu subjektov na strane žalobcu mal odvolací súd preukázané, že nastala právna skutočnosť (t.j. rámcová zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 30.11.2017 v spojení so žiadosťou o postúpení a prevod zo dňa 07.06.2022), s ktorou sa spája prevod práv alebo povinností, o ktorých sa koná (§ 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka), pretože po začatí konania malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky pôvodného žalobcu proti žalovanému zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.09.2016, ktorá je predmetom sporu na žalobcu (Intrum Slovakia s.r.o.), pričom žalobca so svojim vstupom do sporu na strane žalobcu súhlasil; preto odvolací súd návrhu na pripustenie zmeny subjektov na strane žalobcu vyhovel; nakoľko vyhlásením rozhodnutia o pripustení zmeny subjektov na strane žalobcu je ním súd viazaný (§ 219 ods. 4 C.s.p., resp. § 237 ods. 1 C.s.p.), odvolací súd v záhlaví písomného vyhotovenia tohto rozsudku uviedol strany sporu podľa stavu po pripustení zmeny subjektov na strane žalobcu.

4.4.3 Odvolací súd pre úplnosť zdôrazňuje, že rozhodnutie o pripustení zmeny subjektov na strane žalobcu nemá vplyv na možnosť skúmania vecnej legitímácie strán v spore; rozhodnutie o pripustení zmeny subjektov má len procesný charakter a súd pri rozhodovaní podľa § 80 C.s.p. neskúma vecnú legitímáciu strán v spore, ale len skutočnosť, či nastala (bola preukázaná) právna skutočnosť (jej existencia), s ktorou sa podľa príslušného právneho predpisu inak spája prevod alebo prechod práv alebo povinností, ktoré sú predmetom sporu; ku skúmaniu vecnej legitímácie strán v spore môže súd pristúpiť až pri rozhodovaní vo veci samej, na základe aplikácie príslušných právnych predpisov hmotného práva vzťahujúcich sa na zistený skutkový stav.

4.4.4 Odvolací súd súčasne poukazuje na skutočnosť, že v dôsledku postúpenia pohľadávky, ktorá je predmetom sporu, v priebehu konania na žalobcu, bol žalovaný (odvolateľ) oprávnený vzniesť námietku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore až v odvolacom konaní, pretože skôr ju bez svojej viny nemohol uplatniť (§ 366 písm. d/ C.s.p.); okrem toho podľa aktuálnej súdnej praxe je pri skúmaní aktívnej vecnej legitímácie postupcu v spotrebiteľskom spore potrebné prihliadať na skutočnosť, že nesplnenie zákonných podmienok na postúpenie pohľadávky spôsobuje absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (porovnaj napríklad rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28.03.2018 alebo sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.04.2018 zverejnený v zbierke ako R 60/2018); na absolútnu neplatnosť právneho úkonu prihliada súd v spore z úradnej povinnosti (ex offio); preto v spotrebiteľskom spore je žalobca (postupník) povinný nielen tvrdiť, ale súčasne aj preukázať splnenie zákonných podmienok postúpenia spornej pohľadávky (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/162/2020 zo dňa 27.10.2021 zverejnený v zbierke ako R 6/2022) za účelom posúdenia, či sporná pohľadávka bola na neho postúpená platne; len samotné tvrdenie splnenia zákonných podmienok postúpenia pohľadávky nie je postačujúce, pretože bez ich preukázania nie je možné posúdiť platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, na prípadnú absolútnu neplatnosť ktorej musí súd prihliadať z úradnej povinnosti.

4.5.1 Odvolací súd sa po preskúmaní veci nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v prejednávacom spore boli splnené zákonné podmienky na vyhovie žalobe žalobcu; odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalovaného ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a udáva, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie popísanými v napadnutom rozsudku, z ktorých ťažiskovo vyplýva, že právny predchodca žalobcu (Consumer Finance Holding, a.s.) a žalovaný uzavreli zmluvu o

spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 28.09.2016, pričom právny predchodca žalobcu (S., a.s.) vyhlásil predčasnú splatnosť úveru dňa 22.05.2019; pre rozhodnutie odvolacieho súdu o podanom odvolaní bol postačujúci skutkový stav veci, ako ho zistil súd prvej inštancie, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal aj odvolací súd (§ 383 C.s.p.); pre rozhodnutie odvolacieho súdu o podanom odvolaní tak nebolo potrebné opakovať ani dopĺňať dokazovanie (§ 384 C.s.p.); medzi stranami nebolo sporný spotrebiteľský charakter sporu; medzi stranami nebolo sporné ani samotné uzavretie spornej zmluvy o úvere zo dňa 28.06.2016 ani jej obsah; medzi stranami zostalo sporné právne posúdenie veci ohľadne aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore, ktorý nepreukázal splnenie podmienok ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. pred postúpením spornej pohľadávky zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 30.11.2017 v spojení so žiadosťou zo dňa 07.06.2022.

4.5.2 Zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním v prejednávanom spore vyplýva, že právny predchodca žalobcu (Consumer Finance Holding, a.s.) ako veriteľ uzatvoril so žalovaným ako dlžníkom zmluvu o spotrebiteľskom úvere zo dňa 28.09.2016, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver v sume 1.400,- €, ktorý mal žalovaný vrátiť v 48 splátkach v sume 41,33 € mesačne s termínom konečnej splatnosti dňa 20.09.2020; pre prípad nesplácania úveru dohodli strany možnosť vyhlásenia okamžitej splatnosti úveru; listom zo dňa 28.03.2019 vyzval právny predchodca žalobcu (S., a.s.) žalovaného na okamžité zaplatenie dlžnej sumy 206,65 € zo zmluvy o úvere a upozornil ho, že v opačnom prípade bude požadovať, aby vrátil celú poskytnutú sumu úveru s príslušenstvom pred dátumom splatnosti dohodnutým v zmluve o úvere, pričom uvedenú výzvu doručil právny predchodca žalobcu (S., a.s.) žalovanému dňa 03.04.2019 prostredníctvom pošty; oznámením o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 22.05.2019 oznámil právny predchodca žalobcu (S., a.s.) žalovanému, že k tomuto dňu vyhlásil predčasnú splatnosť úveru vrátane príslušenstva; doručenie oznámenia žalovanému nebolo preukázané; na základe rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 30.11.2017 uzatvorenej medzi S., a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom a žiadosti o postúpenie a prevod zo dňa 07.06.2022 bola pohľadávka voči žalovanému postúpená na žalobcu; oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 17.06.2022 právny predchodca žalobcu (S., a.s.) ako postupca oznámil žalovanému postúpenie pohľadávky na žalobcu, pričom doručenie oznámenia žalovanému nebolo preukázané.

4.6.1 Preskúmaním veci dospel odvolací súd k záveru, že právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie ohľadne danosti aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v prejednávanom spore nie je správne.

4.6.2 Podľa ustálenej súdnej praxe pod pojmom vecná legitímácia je potrebné rozumieť stav vyplývajúci z hmotného práva; podľa ustálenej súdnej praxe pod pojmom aktívna vecná legitímácia sa rozumie také hmotnoprávne postavenie žalobcu, z ktorého mu z hmotného práva vyplýva uplatňovaný nárok uplatnený žalobou v sporovom konaní a pod pojmom pasívna vecná legitímácia sa rozumie také hmotnoprávne postavenie žalovaného, z ktorého mu z hmotného práva vyplýva povinnosť splniť nárok žalobcu uplatnený žalobou v sporovom konaní; skúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu) alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania; súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán konania nenamieta; aktívne vecne legitimovaná je tak strana, ktorá tvrdí a je schopná preukázať, že je nositeľom tvrdeného hmotného práva a pasívne vecne legitimovaná je strana, o ktorej žalobca tvrdí, že je nositeľom tvrdenej hmotnoprávnej povinnosti a v konaní to aj skutočne preukáže; výsledok skúmania vecnej legitímácie strán (aktívnej a pasívnej) sa prejaví v rozhodnutí vo veci samej; nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu alebo pasívnej vecnej legitímácie žalovaného vedie vždy k zamietnutiu žaloby; aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu a pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného skúma súd samostatne (oddelene), preto na zamietnutie žaloby postačuje záver o neexistencii ktorejkoľvek z nich; skúmanie danosti vecnej legitímácie strán v konkrétnom spore je závislé od konkrétneho hmotného práva, ktorého aplikácia prichádza do úvahy na dokazovaním zistený, resp. nesporný skutkový stav veci. Aktívnu vecnú legitímáciu v spore je možné nadobudnúť aj postúpením pohľadávky, ktorá je predmetom konania.

4.6.3 Súd prvej inštancie skúmal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v prejednávanom spore a dospel k záveru, že žalobca je nositeľom nároku voči žalovanému, ktorý uplatnil žalobou (súd prvej inštancie pri rozhodovaní v rámci skúmania vecnej legitímácie vychádzal výlučne zo zmluvy o úvere). Po rozhodnutí súdu prvej inštancie napadnutým rozsudkom malo dôjsť k postúpeniu spornej pohľadávky na žalobcu,

ktorý odvodzoval svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore od rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 30.11.2017 v spojení so žiadosťou o postúpenie a prevod zo dňa 07.06.2022.

4.6.4 Pre platné postúpenie spornej pohľadávky na žalobcu bolo nevyhnutné okrem iných) splniť podmienky ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., ktoré v podstate zakazuje postúpenie pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý nie je po konečnej splatnosti, resp. nie je predčasne splatná v dôsledku vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru; za účelom posúdenia platnosti postúpenia spornej pohľadávky tak bolo v prejednávacom spore nevyhnutné skúmať splnenie zákonných podmienok vyhlásenia mimoriadnej splatnosti sporného úveru zo strany právneho predchodcu žalobcu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka (splnenie týchto podmienok žalovaný v spore namietal); podľa skutkových tvrdení žalobcu vyhlásenie mimoriadnej splatnosti sporného úveru realizoval jeho právny predchodca listami zo dňa 28.03.2019 (upozornenie podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka) a zo dňa 22.05.2019 (oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru).

4.6.5 Písomné oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru (žiadosť o zaplatenie celej pohľadávky pre nespĺnenie niektorej splátky) podľa § 565 Občianskeho zákonníka je potrebné považovať za hmotnoprávny úkon, na nastúpenie účinkov ktorého sa vzťahuje ustanovenie § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka (t.j. aby vyvolalo zamýšľaný hmotnoprávny účinok musí sa dostať do dispozičnej sféry adresáta); takýto záver však podľa odvolacieho súdu vo vzťahu k žalovanému z vykonaného dokazovania nevyplýva; aplikáciu kogentného ustanovenia § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemôžu strany vylúčiť svojou dohodou; preto bez doručenia písomného oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru (žiadosť o zaplatenie celej pohľadávky pre nespĺnenie niektorej splátky) podľa § 565 Občianskeho zákonníka žalovanému nemohlo dôjsť k nastúpeniu účinkov vyhlásenia mimoriadnej (predčasnej) splatnosti úveru poskytnutého žalovanému na základe spornej zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 28.09.2016; platí, že už samotné nepreukázanie splnenia podmienky uvedenej v § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka, t.j. nepreukázanie dôjdenia (písomného) vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru do dispozičnej sféry klienta (žalovaného) postačuje na prijatie záveru o neplatnosti postúpenia v čase jeho realizácie na žalobcu pre rozpor so zákonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. a tým aj pre záver o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v prejednávacom spore; pre nespĺnenie zákonných podmienok na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti sporného úveru neboli splnené ani zákonné podmienky (§ 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.) na postúpenie spornej pohľadávky na žalobcu; splnenie podmienok postúpenia spornej pohľadávky bol (odvolací) súd oprávnený skúmať v rámci posúdenia aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore; z vykonaného dokazovania tak vyplýva nespĺnenie zákonných podmienok (§ 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.) pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 30.11.2017 v spojení so žiadosťou o postúpenie a prevod zo dňa 07.06.2022, táto zmluva je tak v časti postúpenia spornej pohľadávky voči žalovanému na žalobcu neplatná pre rozpor so zákonom, pretože bez splnenia zákonných podmienok na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru pred uzavretím uvedenej zmluvy o postúpení pohľadávok nebolo v prejednávacom spore preukázané splnenie zákonných podmienok na postúpenie pohľadávky voči žalovanému z uzavretej zmluvy na žalobcu ako tretiu osobu (t.j. sporná pohľadávka nebola v čase postúpenia v celom rozsahu splatná); žalobca preto spornú pohľadávku od pôvodného veriteľa S.. a.s. platne nenadobudol; pri skúmaní aktívnej vecnej legitímácie postupcu v spotrebiteľskom spore je potrebné prihliadať na skutočnosť, že nespĺnenie zákonných podmienok na postúpenie pohľadávky spôsobuje absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (porovnaj napríklad rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28.03.2018 alebo sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.04.2018 zverejnený v zbierke ako R 60/2018); na absolútnu neplatnosť právneho úkonu prihliada súd v spore z úradnej povinnosti (ex offico); preto v spotrebiteľskom spore je žalobca (postupník) povinný nielen tvrdiť, ale súčasne aj preukázať splnenie zákonných podmienok postúpenia spornej pohľadávky (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/162/2020 zo dňa 27.10.2021 zverejnený v zbierke ako R 6/2022) za účelom posúdenia, či sporná pohľadávka bola na neho postúpená platne; len samotné tvrdenie splnenia zákonných podmienok postúpenia pohľadávky nie je postačujúce, pretože bez ich preukázania nie je možné posúdiť platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, na prípadnú absolútnu neplatnosť ktorej musí súd prihliadať z úradnej povinnosti; súčasne ak žalobca len tvrdí splnenie zákonných podmienok postúpenia pohľadávky bez ich preukázania, nie je súd povinný ho na predloženie dôkazov vyzvať (ustanovenie § 150 ods. 2 C.s.p. dopadá len na doplnenie skutkových tvrdení, ktoré sú obsahom bremena tvrdenia, nie dôkazného bremena); ohľadne splnenia zákonných podmienok postúpenia pohľadávky v spotrebiteľskom spore

tak žalobcu zaťažuje bremeno tvrdenia a súčasne aj dôkazné bremeno, dôsledkom nesplnenia ktorých môže byť zamietnutie žaloby z dôvodu nepreukázania aktívnej vecnej legitímácie žalobcu (postupníka) v spore; na základe uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že aj keď úver podľa spornej zmluvy o úvere bol v čase postúpenia v celom rozsahu splatný, nemalo to vplyv na záver o nesplnení zákonných podmienok postúpenia pohľadávky zo spotrebiteľského úveru (§ 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.), pretože podľa obsahu spisu a skutkových tvrdení pôvodného žalobcu predmetom postúpenia bola pohľadávka po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, nie pohľadávka po konečnej splatnosti úveru.

4.6.6 Pokiaľ ide o konkrétnu odvoláciu argumentáciu žalobcu, podľa ktorej oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru (žiadosť o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky) podľa § 565 Občianskeho zákonníka nie je pre nastúpenie účinkov potrebné doručiť do dispozičnej sféry dlžníka (spotrebiteľa), pretože účinky nastanú už samotným dňom uskutočnenia úkonu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru bez ohľadu na doručenie oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti dlžníkovi (spotrebiteľovi), s týmto názorom sa odvolací súd nestotožňuje (rozhodnutia iných odvolacích senátov v tomto smere nemožno pritom považovať za ustálenú prax, z ktorej by bol odvolací súd povinný pri rozhodovaní vychádzať); podľa právnej teórie „žiadosť veriteľa na zaplatenie celej pohľadávky možno charakterizovať ako jednostranný, adresný a hmotnoprávny právny úkon, čo znamená, že v stanovenej lehote musí byť doručený dlžníkovi (§ 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka); nestačí odovzdanie prejavu na prepravu; vzhľadom na kogentnú právu úpravu nie je možné ani dohodou zmluvných strán upravujúcich vzájomné doručovanie písomností kogentnosť uvedenej hmotnoprávnej úpravy zmeniť“ [porovnaj JUDr. Krajčo Jaroslav: Občiansky zákonník pre prax (komentár), Vydavateľstvo EUROUNION, 2015, II. diel, str. 2476]; aj podľa súdnej praxe „výzvu veriteľa (banky) adresovanú dlžníkovi (klientovi) na splnenie záväzku podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách je potrebné považovať za jednostranný hmotnoprávny úkon, rovnako tak oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, ktoré pre vyvolanie svojich účinkov vyžadujú, aby tento prejav vôle bol doručený adresátovi, t.j. dostal sa do sféry jeho dispozície, aby sa mal možnosť zoznámiť sa s adresovaným právnym úkonom“ (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/191/2021 zo dňa 30.06.2022, ktoré bolo prijaté v obdobnom spore žalobcu Intrum Slovakia s.r.o. proti fyzickej osobe ako dlžníkovi zo spotrebiteľského úveru); zo záverov súdnej praxe ďalej vyplýva, že „účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávných úkonov v režime Občianskeho zákonníka, resp. celkovo v oblasti súkromného práva predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t.j. že sa dostane do sféry jeho dispozície, keď už týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči druhej zmluvnej strane (...); princíp doručovania právnych úkonov ako podmienka ich účinnosti vyplýva nielen z § 45 Občianskeho zákonníka, ale je jednou z hlavných zásad súkromného práva; je neprípustné, aby k vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností účastníkov právnych vzťahov dochádzalo na základe prejavu vôle konajúceho subjektu bez toho, aby mal adresát minimálne objektívnu možnosť sa s týmto úkonom oboznámiť, t.j. ak má byť určitý právny úkon uskutočnený jednou osobou významný pre inú osobu, musí mať táto osoba aspoň príležitosť spoznať jeho obsah (musí dôjsť do jej dispozičnej sféry)“ (porovnaj body 13.2 a 13.3 odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/36/2020 zo dňa 15.12.2020, ktorý bol uverejnený v zbierke ako R 4/2021); žalobca nepreukázal (ani netvrdil), že oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 22.05.2019 bolo pred postúpením spornej pohľadávky doručené do dispozičnej sféry žalovaného.

5. Podstatné vyjadrenia strán prednesené v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 prvá veta C.s.p.).

5.1 V prejednávanom spore odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie ani v obsahu spisu neidentifikoval žiadne podstatné vyjadrenia strán, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal.

6. Podstatné tvrdenia strán uvedené v odvolaní (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

6.1 Žalovaný podané odvolanie odôvodnil tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.); odvolací súd dospel záveru o

nesprávnosti právneho posúdenia veci zo strany súdu prvej inštancie ohľadne danosti aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore (body 4.4.1 až 4.6.6 odôvodnenia).

7. Na základe uvedeného odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 388 C.s.p. zmenil.

8. Odvolací súd v dôsledku zmeny napadnutého rozsudku rozhodol o trovách konania podľa § 396 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého, ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie; v dôsledku zmeny napadnutého rozsudku v zmysle zamietnutia žaloby žalobcu bol žalovaný v spore v plnom rozsahu úspešný, preto mu podľa § 255 ods. 1 C.s.p. proti žalobcovi vznikol nárok na plnú náhradu trov konania (trov konania pred súdom prvej inštancie ako aj trov odvolacieho konania); preto odvolací súd priznal žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (100 %), ktorý zahŕňa trovy pred súdom prvej inštancie ako aj trovy odvolacieho konania; nebolo potrebné osobitne rozhodovať o zrušení výroku napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania, pretože tento výrok je odstránený novým rozhodnutím o trovách konania zo strany odvolacieho súdu podľa § 396 ods. 2 C.s.p.; z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval odvolací súd výrok o nároku na náhradu trov konania do povinnosti ich náhrady (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp. zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017). O samotnej výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

9. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky

minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania podľa § 127 ods. 1 C.s.p. (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo sa obrátiť na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže súčasne so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 C.s.p. a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.